

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

15 decembrie 2010*

În cauzele T-219/09 și T-326/09,

Gabriele Albertini, cu domiciliul în Milano (Italia), și ceilalți 62 de membri sau foști membri ai Parlamentului European ale căror nume figurează în anexă, reprezentați de S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis și E. Marchal, avocați,

reclamanți în cauza T-219/09,

și

Brendan Donnelly, cu domiciliul în Londra (Regatul Unit), reprezentat de S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis și E. Marchal, avocați,

reclamant în cauza T-326/09,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat inițial de domnul H. Krück, de doamna A. Pospíšilová Padowska și de domnul G. Corstens și ulterior de domnul N. Lorenz, de doamna Pospíšilová Padowska și de domnul Corstens, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: franceza.

având ca obiect anularea Deciziilor Parlamentului European din 9 martie și din 1 aprilie 2009 de modificare a normelor privind regimul de pensii complementare (facultativ) cuprinse în anexa VIII la normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- ¹ Biroul Parlamentului European (denumit în continuare „Biroul”) este un organ al Parlamentului European. Conform articolului 22 alineatul (2), intitulat „Funcțiile Biroului”, din Regulamentul interior al Parlamentului European, în versiunea aplicabilă situației de fapt în cauză, Biroul reglementează, printre altele, chestiunile financiare, organizatorice și administrative privind deputații.

- 2 Pe acest temei, Biroul a adoptat Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European (denumite în continuare „normele CID”).
- 3 La 12 iunie 1990, Biroul a adoptat normele privind regimul de pensii complementare (facultativ) al deputaților în Parlamentul European (denumite în continuare „normele din 12 iunie 1990”), care figurează în anexa VII la normele CID.
- 4 Normele din 12 iunie 1990, în versiunea aplicabilă în martie 2009, prevăd în special:

„Articolul 1

1. Până la adoptarea unui statut unic al deputaților și independent de drepturile de pensie prevăzute în anexele I și II, orice deputat în Parlamentul European care a contribuit cel puțin doi ani la regimul facultativ de pensii are dreptul, la încetarea exercitării funcțiilor, la o pensie pe viață începând din prima zi a lunii care urmează celei în care a împlinit vârsta de 60 de ani.

[...]

Articolul 2

1. Valoarea pensiei este, pentru fiecare an complet de mandat, de 3,5 % din 40 % din salariul de bază al unui judecător la Curtea de Justiție a Comunităților Europene și, pentru fiecare lună completă, de o douăsprezecime din această sumă.

2. Valoarea maximă a pensiei este de 70 % (valoarea minimă este de 10,5 %) din 40 % din salariul de bază al unui judecător la Curtea de Justiție a Comunităților Europene.
3. Pensia este calculată și plătită în euro.

Articolul 3

Foștii membri sau membrii demisionari pot solicita înainte de vârsta de 60 de ani ca pensia lor pentru limită de vârstă să le fie plătită imediat sau oricând între demisia acestora și vârsta de 60 de ani, cu condiția să fi împlinit vârsta de 50 de ani. În acest ultim caz, pensia este egală cu valoarea calculată în temeiul articolului 2 alineatul 1, multiplicat cu un coeficient calculat în funcție de vârsta deputatului la momentul la care începe să încaseze pensia, în conformitate cu baremul următor [...].

Articolul 4 (plata unei părți a pensiei sub forma unei sume forfetare)

1. Un maxim de 25 % din drepturile de pensie calculate în temeiul articolului 2 alineatul 1 poate fi plătit sub forma unei sume forfetare deputaților afiliați sau care au fost afiliați regimului de pensii facultativ.
2. Această opțiune trebuie exercitată înainte de data la care încep plățile și este irevocabilă.

3. Sub rezerva plafonului menționat la alineatul 1, plata unei sume forfetare nu afectează și nici nu reduce drepturile de pensie ale soțului supraviețuitor sau ale copiilor aflați în întreținerea afiliatului.
4. Suma forfetară se calculează în raport cu vârsta deputatului la data de la care pensia se plătește, pe baza tabelului de mai jos [...].
5. Suma forfetară se calculează și se plătește în euro. Plata se efectuează înainte de prima plată a pensiei.

[...]"

- 5 Fondul de pensii complementare a fost creat odată cu înființarea de către chestorii Parlamentului European a ASBL „Fonds de pension – députés au Parlement européen” (denumită în continuare „ASBL”), care, la rândul ei, a înființat o societate de investiții cu capital variabil (SICAV) de drept luxemburghez, denumită „Fonds de pension – Députés au Parlement européen, Société d’Investissement à Capital Variable”, căreia i s-a încredințat gestiunea tehnică a investițiilor.
- 6 Statutul deputaților a fost adoptat prin Decizia 2005/684/CE, Euratom a Parlamentului European din 28 septembrie 2005 de adoptare a Statutului deputaților în Parlamentul European (JO L 262, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 28) și a intrat în vigoare la 14 iulie 2009, prima zi a celei de a șaptea legislaturi.
- 7 Statutul deputaților a instaurat pentru deputații europeni un regim de pensii definitiv conform căruia aceștia au dreptul, independent de vreo contribuție, la o pensie pentru limită de vârstă începând cu vârsta de 63 de ani.

- 8 Statutul deputaților prevede dispoziții tranzitorii aplicabile regimului de pensii complementare. În această privință, articolul 27 prevede:

„(1) Fondul de pensii facultativ stabilit de Parlament se păstrează după intrarea în vigoare a prezentului statut pentru deputații sau foștii deputați care au dobândit deja drepturi sau sunt pe cale de a dobândi drepturi în respectivul fond.

(2) Drepturile dobândite și drepturile viitoare se păstrează integral. Parlamentul poate stabili criterii și condiții care reglementează dobândirea de noi drepturi sau drepturi viitoare.

(3) Deputații care primesc indemnizația [prevăzută de Statut] nu pot dobândi alte drepturi noi sau drepturi viitoare în fondul de pensii facultativ.

(4) Fondul nu este deschis deputaților aleși pentru prima dată în Parlament după ce prezentul statut devine aplicabil.

[...]”

- 9 Prin Deciziile din 19 mai și din 9 iulie 2008, Biroul a adoptat normele de aplicare a Statutului deputaților în Parlamentul European (JO 2009, C 159, p. 1, denumite în continuare „normele de aplicare”). În temeiul articolului 73 din acestea, normele de aplicare au intrat în vigoare concomitent cu intrarea în vigoare a Statutului deputaților, și anume la 14 iulie 2009.

10 Articolul 74 din normele de aplicare prevede că, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute în titlul IV, normele CID devin caduce în ziua intrării în vigoare a Statutului deputaților.

11 Articolul 76 „Pensia complementară” din normele de aplicare prevede:

„(1) Pensia complementară (facultativă) atribuită în temeiul anexei VII la normele CID este vărsată în continuare, în conformitate cu respectiva anexă, persoanelor care au beneficiat de această pensie înainte de data intrării în vigoare a statutului.

(2) Rămâne dobândit, în conformitate cu anexa VII menționată mai sus, dreptul la pensia pentru vechime în muncă dobândit înainte de data intrării în vigoare a statutului. Respectarea acestui drept se asigură în condițiile prevăzute în anexă.

(3) În conformitate cu anexa VII menționată mai sus, continuă să cumuleze noi drepturi după intrarea în vigoare a statutului deputații aleși în 2009:

(a) care au avut statutul de deputat într-o legislatură precedentă și

(b) care au dobândit deja sau urmau să dobândească drepturi în cadrul regimului de pensie complementară și

(c) pentru care statul membru în care deputatul a fost ales a adoptat o reglementare derogatorie, în conformitate cu articolul 29 din statut, sau care, în conformitate cu articolul 25 din statut, au optat pentru sistemul național și

(d) care nu au dreptul la pensie națională sau europeană în urma exercitării mandatului de deputat european.

(4) Contribuțiile datorate de către deputați la fondul de pensie complementară sunt vărsate din fonduri personale.”

Situația de fapt

¹² La 9 martie 2009, în urma constatării unei deteriorări a situației financiare a fondului de pensie complementară, Biroul a decis (în continuare „Decizia din 9 martie 2009”):

- „să constituie un grup de lucru [...] pentru a întâlni reprezentanți ai consiliului de administrație al fondului de pensie în vederea evaluării situației;
- [...] cu efect imediat, cu titlu de măsură asigurătoare și de precauție, că posibilitatea de a aplica articolele 3 și 4 din anexa VII la normele CID [era] suspendată;
- [...] că aceste măsuri de precauție vor fi reexamine de Birou în cursul unei reuniuni viitoare, în lumina faptelor stabilite și a rezultatelor contactelor și a constatărilor grupului de lucru.”

13 La 1 aprilie 2009, Biroul a decis să modifice normele din 12 iunie 1990 (în continuare „Decizia din 1 aprilie 2009”). Modificările cuprind în special următoarele măsuri:

- creșterea începând din prima zi a celei de a șaptea legislaturi – și anume 14 iulie 2009 – a vârstei de pensionare de la 60 de ani la 63 de ani (articolul 1 din normele din 12 iunie 1990);
- abrogarea cu efect imediat a posibilității de plată a unei părți din drepturile de pensie sub forma unei sume forfetare (articolul 3 din normele din 12 iunie 1990);
- abrogarea cu efect imediat a opțiunii de pensionare anticipată începând cu vârsta de 50 de ani (articolul 4 din normele din 12 iunie 1990).

Procedura și concluziile părților

14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 mai 2009, acțiunea în cauza T-219/09 a fost formulată de 65 de deputați în Parlamentul European afiliați la regimul de pensii complementare, precum și de ASBL.

15 Acțiunea în cauza T-326/09 a fost formulată prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 august 2009.

- 16 Prin înscrisuri separate, depuse la grefa Tribunalului la 11 septembrie și, respectiv, la 16 noiembrie 2009, Parlamentul European, în conformitate cu articolul 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, a ridicat în cele două cauze excepții de inadmisibilitate.
- 17 Reclamanții din cauza T-219/09 și-au prezentat observațiile privind excepția de inadmisibilitate la 30 octombrie 2009. Cu această ocazie, reclamanții Balfe și Colom I Naval, precum și ASBL au solicitat să se ia act de desistarea lor. Pe de altă parte, reclamanții din cauza T-219/09 au solicitat conexarea acestei cauze cu cauza T-326/09 și cu cauza T-439/09, John Robert Purvis/Parlamentul European.
- 18 La 19 noiembrie 2009, Parlamentul European și-a depus observațiile privind desistarea parțială în cauza T-219/09, precum și privind cererea de conexare. Reclamanții din cauzele T-326/09 și T-439/09 nu au depus observații cu privire la cererea de conexare.
- 19 Prin Ordonanța Președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 18 decembrie 2009, Balfe și alții/Parlamentul European (T-219/09, nepublicată în Repertoriu), Richard Balfe, Joan Colom I Naval și ASBL au fost radiați de pe lista reclamanților din această cauză.
- 20 Reclamantul din cauza T-326/09 și-a prezentat observațiile privind excepția de inadmisibilitate la 7 ianuarie 2010.
- 21 Prin Ordonanțele din 18 martie 2010, președintele Camerei a doua a Tribunalului, după ascultarea părților, a dispus suspendarea procedurii în prezentele cauze până la pronunțarea unei decizii privind admisibilitatea în cauzele T-532/08, Norilsk Nickel Harjavalta și Umicore/Comisia, și T-539/08, Etimine și Etiproducts/Comisia.

²² Întrucât prin Ordonanțele din 7 septembrie 2010, Norilsk Nickel Harjavalta și Umicore/Comisia (T-532/08, Rep., p. II-3959) și Etimine și Etiproducs/Comisia (T-539/08, Rep., p. II-4017), a fost adoptată această decizie, s-a solicitat părților să se pronunțe cu privire la consecințele care trebuiau deduse, în opinia acestora, din decizia respectivă, în ceea ce privește prezentele cauze. Parlamentul European și reclamanții și-au depus observațiile la 8 și, respectiv, la 10 noiembrie 2010.

²³ Reclamanții solicită Tribunalului:

- anularea Deciziilor Biroului Parlamentului European din 9 martie și din 1 aprilie 2009;
- obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

²⁴ În cadrul excepției de inadmisibilitate, Parlamentul European solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
- obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

²⁵ În observațiile lor privind excepția de inadmisibilitate, reclamanții solicită Tribunalului:

- în cauza T-219/09, să ia act de desistarea domnilor Richard Balfe și Joan Colom I Naval și a ASBL;
- în ambele cauze, admiterea concluziilor formulate în cererile introductive de sesizare a instanței.

În drept

- 26 În ceea ce privește cererea de conexare prezentată de reclamânți în cauza T-219/09, Tribunalul apreciază ca fiind utilă reunirea acestei cauze cu cauza T-326/09 în vederea pronunțării prezentei ordonanțe, întrucât cele două cauze ridică aceleași probleme de admisibilitate.
- 27 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la cererea uneia dintre părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbateră fondului. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit de actele de la dosar și, în consecință, apreciază că nu este necesară ascultarea explicațiilor orale ale părților.

Cu privire la obiectul acțiunii

- 28 În ceea ce privește cererea reclamantilor în cauza T-219/09 prin care se solicită să se ia act de desistarea domnilor Richard Balfe și Joan Colom I Naval și a ASBL, Tribunalul apreciază că aceasta a fost admisă prin adoptarea Ordonanței Balfe și alții/Parlamentul European (punctul 19 de mai sus), astfel încât cererea a rămas fără obiect.
- 29 Pe de altă parte, în ceea ce privește obiectul cererilor de anulare, astfel cum susține Parlamentul European, fără ca acest aspect să fie contestat de reclamânți, Decizia din 9 martie 2009 era doar provizorie, în sensul că prin aceasta s-a suspendat posibilitatea aplicării articolelor 3 și 4 din normele din 12 iunie 1990, fără a le modifica totuși pe fond. Tribunalul apreciază că, întrucât Decizia din 1 aprilie 2009 a abrogat ulterior articolele respective cu efect imediat, Decizia din 9 martie 2009 a devenit caducă prin

faptul că a rămas fără obiect, astfel încât aceasta nu putea face obiectul unei cereri de anulare.

- ³⁰ Prin urmare, trebuie să se respingă cererile introductive ca inadmisibile în măsura în care acestea sunt îndreptate împotriva Deciziei din 9 martie 2009. În consecință, în continuare, termenul „act atacat” vizează numai Decizia din 1 aprilie 2009.

Cu privire la excepția de inadmisibilitate

- ³¹ Parlamentul European a invocat trei cauze de inadmisibilitate. În cauza T-219/09, acesta susține lipsa interesului ASBL de a exercita acțiunea, precum și lipsa afectării, prin Deciziile din 9 martie și din 1 aprilie 2009, a reclamantilor Richard Balfe și Joan Colom I Naval. În plus, în ambele cauze, Parlamentul European invocă faptul că acțiunile sunt inadmisibile din cauza lipsei afectării individuale a reclamantilor.
- ³² Ca urmare a desistării reclamantilor Richard Balfe și Joan Colom I Naval, precum și a ASBL, nu este necesar să se analizeze decât a treia cauză de inadmisibilitate, întemeiată pe lipsa afectării individuale a reclamantilor.

Argumentele părților

- ³³ În esență, Parlamentul European susține că Decizia din 1 aprilie 2009 are o natură normativă și că reclamanții nu sunt vizați în mod individual de aceasta.
- ³⁴ Parlamentul European arată că reclamanții nu sunt destinatari ai Deciziei din 1 aprilie 2009. Prin urmare, în vederea admiterii acțiunilor lor, aceștia trebuie în mod obligatoriu să demonstreze că acest act îi privește în mod direct și individual, aceste două condiții fiind cumulative. Or, Parlamentul European consideră că reclamanții nu pot fi considerați ca fiind vizați în mod individual prin Decizia din 1 aprilie 2009.
- ³⁵ Reclamanții arată că, în pofida caracterului normativ al Deciziilor din 9 martie și din 1 aprilie 2009, acestea din urmă îi vizează în mod direct și individual, întrucât pot fi identificați în mod suficient de la adoptarea respectivelor decizii. În plus, reclamanții subliniază că din nota secretarului general din 1 aprilie 2009 adresată membrilor Biroului rezultă că Biroul a adoptat deciziile menționate luând în considerare situația lor specială. Prin urmare, acesta a vizat destinatari preciși și individualizați prin situația lor specială în ceea ce privește drepturile dobândite și viitoare la pensia complementară.

36 Reclamanții consideră că nu li se poate opune posibilitatea de a ataca viitoarele acte de executare ale normelor din 12 iunie 1990, astfel cum au fost modificate prin Decizia din 1 aprilie 2009, care le vor fi adresate acestora.

37 În acest sens, reclamanții invocă, în primul rând, principiul accesului efectiv la instanța comunitară. În opinia acestora, viitoarele acte de executare ale Parlamentului European care vor avea ca obiect refuzarea cererilor de acordare a pensiei complementare, de exemplu pentru motivul că un solicitant nu a împlinit încă vârsta de 63 de ani, ar trebui calificate în sensul că au numai un caracter confirmativ în raport cu Deciziile din 9 martie și din 1 aprilie 2009. Or, pe de o parte, în temeiul unei jurisprudențe constante, nu poate fi formulată o acțiune în anulare împotriva unui act confirmativ care se limitează să reproducă dispozițiile unui act anterior rămas definitiv sau care nu face decât să precizeze consecința logică a unui asemenea act fără să introducă vreun element nou. Pe de altă parte, în ipoteza în care deciziile de executare a Deciziilor din 9 martie și din 1 aprilie 2009 nu ar trebui considerate confirmative, din jurisprudență ar rezulta că, în lipsa unui drept la acțiune împotriva deciziilor menționate, o excepție de nelegalitate în ceea ce le privește, invocată în cadrul unei acțiuni în anulare împotriva deciziilor de executare, ar fi de asemenea inadmisibilă. În consecință, dacă se admite excepția de inadmisibilitate, reclamanții se confruntă cu riscul de a nu dispune de nicio posibilitate concretă și efectivă de a-și valorifica drepturile în fața instanței comunitare.

38 În al doilea rând, reclamanții invocă principiile bunei administrări a justiției și economiei și loialității procedurale. Potrivit acestora, ar fi contrar principiilor de bună administrare a justiției și de economie procedurală să se impună tuturor deputaților să introducă, fiecare pentru ceea ce îl privește, o procedură de anulare împotriva fiecărei decizii individuale care ar fi luată de Parlamentul European în temeiul Deciziilor din 9 martie și din 1 aprilie 2009. În plus, a impune reclamanților o asemenea sarcină ar însemna de asemenea o încălcare a principiilor securității juridice și termenului rezonabil al procedurii. În sfârșit, faptul de a declara inadmisibile prezentele acțiuni ar fi contrar principiului loialității procedurii, în sensul că ar fi astfel permis Parlamentului European să nu respecte angajamentul Biroului din 17 iunie 2009, conform

căruia viitoarea hotărâre în prezentele cauze va fi aplicată tuturor membrilor fondului de pensii complementare.

Aprecieria Tribunalului

- ³⁹ Cu titlu introductiv, în ceea ce privește problema dacă trebuie analizată admisibilitatea prezentei acțiuni în raport cu articolul 230 CE sau în raport cu articolul 263 TFUE, trebuie amintit că aspectul admisibilității unei acțiuni trebuie apreciat în temeiul normelor în vigoare la data la care a fost introdusă aceasta, iar condițiile de admisibilitate a unei acțiuni trebuie apreciate în momentul introducerii acțiunii, și anume în momentul depunerii cererii introductive. Prin urmare, admisibilitatea unei acțiuni introduse înainte de intrarea în vigoare a TFUE, la 1 decembrie 2009, trebuie apreciată în temeiul articolului 230 CE (Ordonanțele Norilsk Nickel Harjavalta și Umicore/Comisia și Etimine și Etiproducs/Comisia, citate anterior, punctele 70 și 72 și jurisprudența citată).
- ⁴⁰ În speță, întrucât acțiunile au fost introduse la 19 mai și, respectiv, la 10 august 2009, trebuie, așadar, să se examineze admisibilitatea acestora în temeiul articolului 230 CE.
- ⁴¹ Conform articolului 230 al patrulea paragraf CE, orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva deciziilor al căror destinatar este și împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual.
- ⁴² În speță, nu se dispută între părți faptul că, deși actul atacat este intitulat „decizie”, acesta are o aplicabilitate generală și, prin urmare, un caracter normativ, deoarece se aplică tuturor parlamentarilor membri sau care vor deveni membri în fondul de pensii facultativ. Tribunalul aprobă această opinie și amintește în această privință că

posibilitatea de a determina, cu mai mare sau mai mică precizie, numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică un act la un moment dat nu este suficient ca să pună sub semnul întrebării natura normativă a actului, atât timp cât este cert că această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite în act în raport cu finalitatea acestuia din urmă (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853, punctul 18). Prin urmare, chiar dacă se acceptă faptul că numărul și identitatea parlamentarilor afectați de actul atacat pot fi stabilite de la adoptarea acestuia din urmă, aceasta nu împiedică calificarea actului respectiv ca act general. Astfel, actul atacat nu afectează reclamanții, astfel cum Parlamentul European subliniază în mod întemeiat, decât ca urmare a calității acestora de afiliați la fondul de pensii complementare, situație de drept obiectiv definită prin finalitatea sa, care este modificarea normelor din 12 iunie 1990.

⁴³ Cu toate acestea, aplicabilitatea generală a actului atacat nu exclude posibilitatea ca acesta să privească în mod direct și individual anumite persoane fizice sau juridice, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE (a se vedea în special Hotărârea Curții din 16 mai 1991, Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, Rec., p. I-2501, punctul 13, Hotărârea Codorniu/Consiliul, punctul 42 de mai sus, punctul 19, Hotărârea din 22 noiembrie 2001, Antillean Rice Mills/Consiliul, C-451/98, Rec., p. I-8949, punctul 46, și Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, punctul 58, precum și Hotărârea Tribunalului din 6 decembrie 2001, Emesa Sugar/Consiliul, T-43/98, Rec., p. II-3519, punctul 47).

⁴⁴ În speță, trebuie să se constate că reclamanții sunt vizați în mod direct prin actul atacat, de vreme ce acesta din urmă nu lasă nicio marjă de apreciere administrației Parlamentului European, căreia i s-a încredințat aplicarea sa (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Emesa Sugar/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 48).

⁴⁵ În ceea ce privește problema dacă reclamanții sunt vizați în mod individual prin actul atacat, trebuie amintit că, pentru ca o persoană fizică sau juridică să fie considerată ca

fiind vizată individual de un act cu aplicabilitate generală, trebuie ca actul respectiv să îi aducă atingere în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, Ordonanța Tribunalului din 30 septembrie 1997, Federolio/Comisia, T-122/96, Rec., p. II-1559, punctul 59, și Ordonanța Tribunalului din 29 aprilie 1999, Alce/Comisia, T-120/98, Rec., p. II-1395, punctul 19).

46 În această privință, faptul că actul atacat afectează drepturile pe care reclamanții vor putea, pe viitor, să le invoce în temeiul afilierii la fondul de pensii complementare nu este de natură să îi individualizeze în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE față de orice alt operator, de vreme ce aceștia se află într-o situație determinată în mod obiectiv, comparabilă cu cea a oricărui alt parlamentar afiliat la respectivul fond de pensii (a se vedea, prin analogie, Ordonanța Federolio/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 67, și Hotărârea Emesa Sugar/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 50). În aceste condiții, reclamanții nu au făcut dovada că au suferit un prejudiciu excepțional de natură să îi individualizeze în raport cu alți parlamentari afiliați la fondul de pensii complementare.

47 Reclamanții susțin totuși că Biroul ar fi luat în considerare situația lor specială înainte de a adopta actul atacat.

48 Trebuie amintit, în această privință, că împrejurarea că o instituție comunitară are obligația, în temeiul unor dispoziții specifice, de a ține seama de consecințele actului pe care are intenția să îl adopte asupra situației anumitor particulari este de natură să îi individualizeze pe aceștia din urmă (Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., p. 207, punctele 28-31, și Hotărârea Curții din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctele 11-13).

49 Cu toate acestea, trebuie să se constate că, la momentul adoptării actului atacat, nicio dispoziție de drept comunitar nu impunea Biroului să țină seama de situația specială a reclamantilor. În plus, din pasajele actului atacat, pe care reclamantii le citează pentru susținerea acestui argument, nu rezultă în mod clar că Biroul a luat în considerare situația specială fie și a unuia dintre reclamanți, ci, dimpotrivă, ele nu se referă la parlamentarii afectați de decizie decât în termeni generali precum „numărul mic de deputați [care] vor putea [...] să contribuie în continuare la [f]ond în vederea dobândirii unor drepturi noi”, „membrii care au contribuit la [f]ondul de pensii facultativ” sau chiar „membrii vizați”.

50 Prin urmare, acest argument al reclamantilor trebuie respins.

51 Din cele de mai sus rezultă că reclamantii nu sunt vizați în mod individual de actul atacat, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

52 Această concluzie nu poate fi pusă sub semnul întrebării de celelalte argumente ale reclamantilor. În primul rând, în ceea ce privește principiul accesului efectiv la instanța comunitară, este suficient să se amintească, astfel cum în mod întemeiat a arătat Parlamentul European, că, în conformitate cu sistemul de control al legalității stabilit de tratat, o persoană fizică sau juridică nu poate formula o acțiune împotriva unui regulament decât dacă este vizată nu numai direct, ci și individual. Deși este adevărat că această ultimă condiție trebuie interpretată în lumina principiului unei protecții jurisdicționale efective, ținând cont de diversele circumstanțe care sunt de natură să individualizeze un reclamant (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 2 februarie 1988, Van der Kooy/Comisia, 67/85, 68/85 și 70/85, Rec., p. 219, punctul 14, Hotărârea Extramet Industrie/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 13, și Hotărârea Codorniu/Consiliul, punctul 43 de mai sus, punctul 19), o asemenea interpretare nu poate conduce la înlăturarea condiției în cauză, care este prevăzută expres de

tratat, fără a depăși competențele atribuite de acesta instanțelor comunitare (Hotărârea Curții din 25 iulie 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul*, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 44).

- 53 Prin urmare, chiar dacă se presupune că, în speță, ar trebui să fie considerate inadmisibile eventuale acțiuni viitoare formulate de reclamanți împotriva unor decizii individuale de respingere, în temeiul actului atacat, a cererilor de acordare a pensiei complementare de la vârsta de 60 de ani, acest aspect nu poate determina declararea prezentelor acțiuni ca admisibile, cu încălcarea articolului 230 al patrulea paragraf CE.
- 54 De asemenea, în al doilea rând, în conformitate cu principiile rezultate din jurisprudența constantă amintită la punctul 52 de mai sus, aplicarea principiilor de bună administrare a justiției și de economie procedurală, invocate de reclamanți, nu poate justifica declararea ca admisibilă a unei acțiuni care nu respectă, pe de altă parte, condițiile de admisibilitate prevăzute la articolul 230 al patrulea paragraf CE, cu riscul depășirii competențelor atribuite de tratat instanțelor Uniunii. Astfel, niciunul dintre aceste principii nu este de natură să constituie un temei pentru o derogare de la atribuirea competențelor acestor instanțe, așa cum aceasta este prevăzută de tratat.
- 55 În al treilea rând, în ceea ce privește principiile securității juridice și termenului rezonabil al procedurii, reclamanții se limitează să afirme că faptul că trebuie să introducă, fiecare pentru ceea ce îl privește, o procedură de anulare împotriva viitoarelor acte de executare a Deciziei din 1 aprilie 2009 ar fi pentru aceștia o sursă de incertitudine. În această privință, este suficient să se remarce că incertitudinea cu privire la soluția unei acțiuni juridice nu poate fi asimilată automat cu o încălcare a principiului securității juridice. De asemenea, din argumentele prezentate de reclamanți nu rezultă în ce mod ar putea fi afectat principiul termenului rezonabil al procedurii prin faptul că aceștia vor trebui să atace actele de aplicare a Deciziei din 1 aprilie 2009 mai

degrabă decât în mod direct pe aceasta din urmă. Astfel, caracterul rezonabil al duratei unei proceduri nu poate în mod logic să fie apreciat decât la soluționarea acesteia din urmă.

56 În sfârșit, în al patrulea rând, în ceea ce privește „principiul loialității procedurale” postulat de reclamânți și presupunând, precum procedează aceștia din urmă, că Decizia Biroului din 17 iunie 2009, potrivit căreia viitoarea hotărâre în cauza T-219/09 va fi aplicată tuturor membrilor fondului de pensii facultativ, demonstrează voința Parlamentului European ca problemele de fond să fie soluționate în cadrul prezentei proceduri, o asemenea voință din partea pârâtului nu poate să oblige Tribunalul în cadrul aprecierii admisibilității prezentelor acțiuni. Trebuie amintit, în această privință, că respectivele condiții de admisibilitate a acțiunilor stabilite la articolul 230 CE au un caracter de ordine publică (Hotărârea Curții din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, Rec., p. I-1125, punctele 19-23, Hotărârea Tribunalului din 24 octombrie 1997, EISA/Comisia, T-239/94, Rec., p. II-1839, punctele 26 și 27, Ordonanța Tribunalului din 13 aprilie 2000, GAL Penisola Sorrentina/Comisia, T-263/97, Rec., p. II-2041, punctul 37), astfel încât acestea nu sunt la dispoziția părților.

57 Prin urmare, acțiunile trebuie respinse ca inadmisibile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

58 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamânții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Parlamentului European.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

dispune:

- 1) Conexează cauzele T-219/09 și T-326/09 în vederea pronunțării prezentei ordonanțe.**
- 2) Respinge acțiunile ca inadmisibile.**
- 3) Domnul Gabriele Albertini și ceilalți 62 de reclamânți menționați în anexă, precum și domnul Brendan Donnelly suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cele efectuate de Parlamentul European.**

Luxemburg, 15 decembrie 2010.

Grefier
E. Coulon

Președinte
I. Pelikánová

ANEXĂ

Javier Areitio Toledo, cu domiciliul în Madrid (Spania),

Robert Atkins, cu domiciliul în Garstang (Regatul Unit),

Angelika Beer, cu domiciliul în Großkummerfeld (Germania),

Georges Berthu, cu domiciliul în Longré (Franța),

Guy Bono, cu domiciliul în Saint-Martin-de-Crau (Franța),

Herbert Bosch, cu domiciliul în Bregence (Austria),

David Bowe, cu domiciliul în Leeds (Regatul Unit),

Marie-Arlette Carlotti, cu domiciliul în Marsilia (Franța),

Ozan Ceyhun, cu domiciliul în Rüsselsheim (Germania),

Giles Bryan Chichester, cu domiciliul în Ottery St Mary (Regatul Unit),

Brigitte Douay, cu domiciliul în Paris (Franța),

Avril Doyle, cu domiciliul în Wexford (Irlanda),

Michl Ebner, cu domiciliul în Bozen (Italia),

Juan Manuel Fabra Valles, cu domiciliul în Madrid (Spania),

Elisa Maria Ferreira, cu domiciliul în Porto (Portugalia),

James Glyn Ford, cu domiciliul în Newnham on Severn (Regatul Unit),

Riccardo Garosci, cu domiciliul în Milano (Italia),

Bruno Gollnisch, cu domiciliul în Limonest (Franța),

Ana Maria Rosa Martins Gomes, cu domiciliul în Colares-Sintra (Portugalia),

Vasco Graça Moura, cu domiciliul în Benfica do Ribatejo (Portugalia),

Françoise Grossetête, cu domiciliul în Saint-Étienne (Franța),

Catherine Guy-Quint, cu domiciliul în Cournon d'Auvergne (Franța),

Roger Helmer, cu domiciliul în Lutterworth (Regatul Unit),

William Richard Inglewood, cu domiciliul în Penrith (Regatul Unit),

Caroline Jackson, cu domiciliul în Abingdon (Regatul Unit),

Milos Koterec, cu domiciliul în Bratislava (Slovacia),

Urszula Krupa, cu domiciliul în Lodz (Polonia),

Stefan Kuc, cu domiciliul în Varșovia (Polonia),

Zbigniew Kuźmiuk, cu domiciliul în Radom (Polonia),

Carl Lang, cu domiciliul în Boulogne-Billancourt (Franța),

Henrik Lax, cu domiciliul în Helsinki (Finlanda),

Patrick Louis, cu domiciliul în Lyon (Franța),

Minerva-Welpomen Malliori, cu domiciliul în Atena (Grecia),

Sergio Marques, cu domiciliul în Funchal (Portugalia),

Graham Christopher Spencer Mather, cu domiciliul în Londra (Regatul Unit),

Véronique Mathieu, cu domiciliul în Val d'Ajol (Franța),

Marianne Mikko, cu domiciliul în Tallinn (Estonia),

William Miller, cu domiciliul în Glasgow (Regatul Unit),

Elizabeth Montfort, cu domiciliul în Riom (Franța),

Ashley Mote, cu domiciliul în Binsted (Regatul Unit),

Christine Margaret Oddy, cu domiciliul în Coventry (Regatul Unit),

Reino Paasilinna, cu domiciliul în Helsinki (Finlanda),

Bogdan Pęk, cu domiciliul în Cracovia (Polonia),

José Javier Pomés Ruiz, cu domiciliul în Pamplona (Spania),

John Robert Purvis, cu domiciliul în Fife (Regatul Unit),

Luis Queiro, cu domiciliul în Lisabona (Portugalia),

José Ribeiro E. Castro, cu domiciliul în Lisabona (Portugalia),

Pierre Schapira, cu domiciliul în Paris (Franța),

Pál Schmitt, cu domiciliul în Budapesta (Ungaria),

José Albino Silva Peneda, cu domiciliul în Maia (Portugalia),

Grażyna Staniszevska, cu domiciliul în Bielsko-Biala (Polonia),

Robert Sturdy, cu domiciliul în Wetherby (Regatul Unit),

Margie Sudre, cu domiciliul în La Possession (Franța),

Robin Teverson, cu domiciliul în Tregony (Regatul Unit),

Nicole Thomas-Mauro, cu domiciliul în Épernay (Franța),

Gary Titley, cu domiciliul în Bolton (Regatul Unit),

Witold Tomczak, cu domiciliul în Kepno (Polonia),

Maartje van Putten, cu domiciliul în Amsterdam (Țările de Jos),

Vincenzo Viola, cu domiciliul în Palermo (Italia),

Mark Watts, cu domiciliul în Ashford (Regatul Unit),

Thomas Wise, cu domiciliul în Linslade (Regatul Unit),

Bernard Wojciechowski, cu domiciliul în Varșovia (Polonia).